

„Boheem“ „Estonia“ teatris

Too G. Puccini loodud ja kõikide poolt armastatud ooper on jälle „Estonia“ lavaval. Jälle võisime neljapäevahetkuse esietendusel näha katusekambrilise kunstnikke ja kirjamehi kannatamas külma ja söögipuudust, millest saadakse üle linnukese muretusega ja noorusliku lustakusega. Noh, meile on väga tuttav kõik mis sünnib selles ooperis, ja me tunneme ka selle muusika lüürilisi siduvaid sügavjõude algusest kuni lõpuni.

Uues lavastuses näeme et koosseisud on muutunud — noored jõud on asendanud endisi. Luuletajat Rudolfot laulab nüüd noor tenor Jaan Haabjäär ja Mimi saame Linda Sellistemäelt. Oli väga hea et need osad olid värskete jõudude käes. Ooperis on osade jaotamine sageli üsna raskesti teostatav: peab sobima häälele ja peab sobima kujult. Meil on „Boheemiga“ küllalt olnud juhtumeid, kus Mimi osa on päris hästi lauldud, aga kus puudus silmale too „õrn lilleke“ mis närbumise puhtas-kurbuses õitseb kauniks armastuseks. Mulle jäi mulje, et Linda Sellistemäelt antud Mimi on õnnestunumaid mitte ainult kujuliselt, sobivuselt, kuju ja rühi helluse lüürilise. Kui nii ütelda tohib, vaid ka ta hääle värvingus kajastuvad need südamepuhtuse helgid, mis on küllalt kallid, et sobida „sija maa-

ilma“, kus elatakse argipäevasemalt ja kus väärtusi hinnatakse sageli viltu. Mimi osa õnnestumine sellelt seisukohalt on otsustavalt oluline kogu ooperi ettekanne, korraminekuks, eriti kui ta partner Rudolfo on ka heades kätes. Ja Jaan Haabjäär hoidis teda üsna rahuldavalt kätes. Jaan Haabjäär omab häält ja selle kasutamismadust, mis südameid võivad siduda. Ja tal on joont rühis, mis vastab ülesandele. Kõik ta kasvatab endale mängukõnnumust, nii et pidulise kätetõstmise kõrval (mida ta ei tee halvasti) küpseb ka endastmõistetav loomulik kooselu tundmuste ja liigutuste vahel (mis nüüd vahel kippus napiks jääma), siis oleme võitnud hea jõu ooperile.

Maalija Marcelle Vootele Veikatiilt ja Colline Benno Hansenilt on meile tuttavad juba varemast ajast. Nad andsid head kujud — esimene jõudu ja teatavat heasüdamlikku robustsust, teine pehmet filosoofi elutarkust. Veikat näitas jälle, et kirglik dramaatilisus on tema peamine omadus, mille ta viib haaravate tulemusteni. Kui B. Hansen oma kuulsa palitust lahkumise kurva aaria oleks veelgi osavõtlikumalt sidunud palituga, oleksime saanud mõjuvama pildi sellest heatahtlikkusest, mida ta siis osutas Mimiile.

Chaunardi osas jäi Ants Aasmaa kahjuks ilmetuks.

Musette'i osas esines Milli Rebane kahtlemata sümpaatselt ja väga püüdkult, kuid tema meeldiva hääle kostvus ja ka ta ise ei vastanud parimal määral neile ülesandele, mis ooperis on antud täita Musette'i suurekaarelisele eleganditsemisele, seotud teatava rabeda kätatseva odavavõitu toimega.

Võib arvata, et nüüd, kus teatril puuduvad kostüümide tagavarad, pole kostümeerijal Nat. Meyl kerge. Aga ta on leidlik, ja siis ning parhid ja kõik muu odav materjal on maitsekalt koostatud. Tõsi küll, see kõik kortsus ja ripub sageli veninud torudena (nagu näit. meeste püksisääred), kuid pole parata. Mõistame tingimusi ja rahuldume üldpildi värvide kooskõlaga, mis oli hea. Ka dekorator V. Haas ajab läbi väga vähesega, aga ta oli siiski andnud tabavaid meeleolukaid pilte sellest vanast Pariisist, mille kodususse ollakse alati armunud, nagu kuskil väidab A. France.

Publikum oli palju ja ettekande vastu võttis südamlk. // R. K.-P.